

РЕШЕНИЕ

№ 2176

гр. София, 31.03.2015 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 40 състав,
в публично заседание на 12.03.2015 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Дияна Николова

при участието на секретаря Ана Илиева, като разгледа дело номер **8238** по описа за **2014** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 405а, ал.7 от Кодекса на труда /КТ/.

Образувано е по жалба на [фирма], представлявано от управителя В. М. И., срещу Постановление от 14.07.2014г., издадено от главен инспектор при Дирекция „Инспекция по труда“-гр.Ш., с което на основание чл.405а, ал.2 КТ е обявено съществуването на трудово правоотношение между Н. Ц. Н. и работодателя [фирма].

Жалбоподателят оспорва административния акт като неправилен и незаконосъобразен и моли за отмяната му. Обективира твърдение, че фактическата обстановка е неправилно подведена под правната норма на чл. 405а от КТ, тъй като лицето Н. Ц. Н. не било в правоотношения с дружеството – твърди, че не е предоставяна работна сила в полза на [фирма], не са уговорени работно време, възнаграждение и т.н.

В проведеното съдебно заседание жалбоподателят чрез адв. С., моли жалбата да бъде уважена. В депозираните писмени бележки сочи, че административният орган е направил необосновани изводи относно отделните елементи на трудовото правоотношение, въз основа на произволно посочени от свидетелите и установени на място факти, които в тяхната логическа и правна последователност не обуславяли обстоятелството, че [фирма] е работодател на починалото лице Н. Н.. Не оспорва факта, че М. М. е баща на собственика на дружеството, но това не означавало безспорно, че той е наемал работници от името на жалбоподателя и че Н. Н. е бил ангажиран за работа в полза на същото дружество.

Ответникът, Дирекция „Инспекция по труда“ – [населено място], чрез юрк. С., оспорва жалбата като неоснователна. Депозирани са писмени бележки, в които сочи, че полагането на труд от страна на починалото лице в полза на дружеството, което не е инцидентно /еднократно/ и липсата на друг вид договорни правоотношения, са предпоставки да бъде установено съществуването на трудовото правоотношение. За удостоверяване на първата от тези предпоставки са изслушани и свидетелски показания. Обсъден е и представеният по делото договор за дарение на движимо имущество. Обективира извод за законосъобразност на оспорения акт.

Заинтересованите страни М. Й. Н., Ц. Н. Ц. и Й. Н. Ц., чрез адв.Д. молят за отхвърляне на жалбата като неоснователна по съображения, подробно изложени в писмени бележки по съществото на спора. Твърдят, че събраните по делото доказателства установяват по несъмнен начин, че транспортирането и товаро-разтоварните дейности на балирана люцерна е извършено с участието на Н. Н.. Излага се твърдение, че заповедите за отпуск не са годно доказателствено средство, а са нарочно създадени за целите на съдебното производство. Н. Н. е бил на работа през предходната 2013г., осъществявал е дейности във връзка селскостопанската дейност на дружеството, поддържал е обект в [населено място] – двор с куче пазач, грижил се е за прехраната на животното, съхранявал и ползвал селскостопанската техника, намираща се в същия имот. Обосновават заключение, че съществуване на трудово правоотношение на основание чл. 405а, ал. 1 от КТ може да се установява с всички доказателствени средства, тъй като работникът/служителят е по-слабата, зависима страна в отношенията по престиране на труд, в резултат на което неговата работна сила подлежи на действия по злоупотреба със същата, експлоатация, прикриване на трудово правоотношение и др. от работодателя.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Административен съд София - град, след като обсъди доводите и възраженията на страните и прецени събраните и приети по делото доказателствата, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

На 14.07.2014г. от 15:30ч. до 20:30ч., в землището и в стопанския двор на [населено място], [улица], [община] пазар, и на 21.07.2014г. по документи, представени в Д „ИТ“ със седалище Ш., инж. П. В. С. и инж. Г. П. Г. – главни инспектори в Д „ИТ“ извършили проверка по спазване на трудовото законодателство при извършване на земеделски дейности в областта от [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], район „Л.“, [улица], ап. 1 и 2, представлявано от В. М. И..

При проверката, на която присъствали А. А. В. /общ работник; 14.07.2014г./ и адвокат М. М. С. /пълномощник; 21.07.2014г./ е установено, че дружеството е с регистриран предмет на дейност селско стопанство и е собственик и наемател на около 300 дка земеделски земи /70 дка от които лозя/ в землището на [населено място], [община] пазар. [фирма] е собственик на имот в [населено място], [улица], представляващ бивш битов комбинат, в двора на който се съхранява използваната селскостопанска техника – колесни трактори „МТЗ“ с рег. [рег.номер на МПС] и „Т-25А“ с № С 06919 и тракторно ремарке „РСД-4“ с № С 06920. Инвентарът бил нает съгласно сключен на 01.04.2013г. договор за наем.

Проверката е направена по повод злополука, станала на 14.07.2014г. около 13:00ч.,

при която е настъпила смъртта на Н. Ц. Н., вследствие на прегазване с тракторно ремарке „РСД–4“ с № С 06920 при извършване заедно с общите работници А. А. В. и Г. Ю. А. на разтоварни работи на балирана люцерна, включително ръчно маневриране с празното ремарке, на разтоварна площадка в непосредствена близост до имот, находящ се в [населено място], [улица]. Установено е, че е ползвано и друго ремарке, собственост на К. А. Б. от [населено място], като балираната люцерна била натоварвана на товарна площадка в нива с ЕКАТТЕ 55292–547–1–1 в землището на [населено място], собственост на жалбоподателя, и е транспортирана с колесния трактор „МТЗ“ с рег. [рег.номер на МПС], управляван от А. И. Й.. Констатирано е, че балираната люцерна е разтоварена за нуждите на животновъден обект със собственик М. И. М., баща на управителя на [фирма] В. М. И..

При проверката са установени нарушения, описани подробно в протокола от 14.07.2014г. и 21.07.2014г., връчен на 31.07.2014г. В т. 1 е посочено следното: лицето Н. Ц. Н., починало при злополуката, е прието на свързана с предоставяне на работна сила /общ работник в земеделието/, в конкретния случай разтоварни работи /включително и преместване чрез ръчно маневриране на празно ремарке/ на балирана люцерна заедно с общите работници А. А. В. и Г. Ю. А. на разтоварна площадка в непосредствена близост до имот, находящ се в [населено място], [улица], на 14.07.2014г. без сключен договор в писмена форма – нарушение на чл. 62, ал. 1 от КТ във връзка с чл. 1, ал. 2 от КТ. От представените декларации и сметите обяснения е видно, че лицето Н. Ц. Н. е било ангажирано с дейности в интерес на [фирма] и преди инцидента /от есента на 2013г./ - поддръжка на имот на работодателя в [населено място], [улица], лозарски и др. земеделски дейности в землището на селото.

В т. 2 от протокола е посочено, че на лицето Н. Ц. Н., извършващ на 14.07.2014г. товаро-разтоварни работи на балирана люцерна в землището на [населено място], [община] пазар, и на други дейности преди това /поддръжка на имот в [населено място], [улица], лозарски и др. земеделски дейности в землището на селото/, не е извършен инструктаж по безопасност и здраве при работа – нарушение на чл. 11 от Наредба № РД-07-2 /обн. ДВ, бр. 102 от 2009г./.

В т. 4 от протокола е уточнено, че лицето Н. Ц. Н. е допуснато на 14.07.2014г. до извършване на товаро-разтоварни работи на балирана люцерна в землището на [населено място], [община] пазар, без да му е извършен инструктаж по безопасност и здраве при работа – нарушение на чл. 3 от Наредба № РД-07-2 /обн. ДВ, бр. 102 от 2009г./.

В т. 10 от протокола е посочено, че работодателят не е осигурил здравословни и безопасни условия на труд, като на 14.07.2014г. около 13:00ч. в землището на [населено място], [община] пазар, в непосредствена близост до имот, находящ се в [населено място], [улица], е допуснал преместването на несамоходно работно оборудване /тракторно ремарке „РСД–4“ с № С 06920/ от работещите А. А. В., Н. Ц. Н. и Г. Ю. А. и други, без да са осигурени мерки за ограничаване на рисковете, на които са подложени включително от контакт с колелата на ремаркетото, както и срещу възможността да бъдат притиснати от тях – нарушение на чл. 275, ал. 1 от КТ във връзка с чл. 211 от Наредба № 7 /обн. Дв, бр. 88 от 1999г./.

В т. 11 от протокола е посочено, че при осъществяване на дейността за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд на 14.07.2014г. работодателят не е изпълнил задължението си да осигури ефективен контрол за извършване на работата

по преместването на тракторно ремарке „РСД–4“ с № С 06920 без риск за здравето на работещите и по безопасен начин – нарушение на чл. 16, ал. 1, т. 6 от Закона за здравословните и безопасни условия на труд /ЗЗБУТ/.

Въз основа на гореизложеното и събраните по преписката доказателства от контролните органи към Дирекция „Инспекция по труда“ – [населено място], Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“, е издадено обжалваното Постановление за обявяване съществуване на трудово правоотношение между Н. Ц. Н., с адрес [населено място] пазар, [улица], изпълняващ длъжност „общ работник“ в земеделското, и работодателя [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], район „Л.“, [улица], ап. 1 и 2, представявано от В. М. И., считано от 14.07.2014г. Постановлението е връчено на представител на дружеството на 31.07.2014г., от който момент то се счита за редовно уведомено за приключилата проверка по спазване на трудовото законодателство и резултатите от нея.

При така установеното от фактическа страна, съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е допустима като подадена срещу подлежащ на оспорване пред административен акт, от лице с правен интерес, чиито права са засегнати неблагоприятно, в законоустановения 14 - дневен срок.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно чл.168, ал.1 АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл.146 АПК.

При така извършената проверка съдът намира, че постановлението за обявяване съществуване на трудово правоотношение, издадено по реда на чл. 405а, ал. 2 във връзка с ал. 1 от КТ, представлява индивидуален административен акт /ИАА/ съгласно чл. 21 от АПК, доколкото е налице изрично волеизявление на Д „ИТ“, с което непосредствено са засегнати права, свободи и/или законни интереси на [фирма]. На основание чл. 405а, ал. 1 от КТ когато се установи, че работна сила се предоставя в нарушение на чл. 1, ал. 2 от КТ, съществуването на трудовото правоотношение се обявява с постановление, издадено от контролните органи на инспекцията по труда. Нормата на чл. 1, ал. 2 от КТ регламентира уреждането на отношенията при предоставянето на работна сила само като трудови правоотношения. В тези случаи съществуването на трудовото правоотношение се установява с всички доказателствени средства, каквито безспорно са приложили по преписката служителите на Д „ИТ“. В постановлението се определя началната дата на възникването на трудовото правоотношение – 14.07.2014г., на която дата е починало и лицето, чието трудово правоотношение се признава за съществуващо, Н. Ц. Н.. Оспорваният акт е издаден на основание чл. 405а, ал. 2 от КТ, с която разпоредба се въвежда задължение на Д „ИТ“ да издаде постановление по ал. 1 и при смърт на работника или служителя, настъпила до установяване на нарушението на чл. 1, ал. 2. В този случай постановлението замества трудовия договор и той се смята за сключен за неопределено време при 5-дневна работна седмица и 8-часов работен ден, без да е необходимо издаване на предписание на работодателя да предложи на работника или служителя сключване на трудов договор /чл. 405а, ал. 6 във връзка с ал. 4 и ал. 5 от КТ/.

Съгласно чл. 399, ал. 1 от КТ „цялостният контрол за спазване на трудовото законодателство във всички отрасли и дейности се осъществява от Изпълнителната агенция „Главна инспекция по труда“ към Министъра на труда и социалната политика“. Правата на контролните органи са разписани в разпоредбата на чл. 402 от КТ и в приетия на основание чл. 55 от Закона за администрацията и чл. 54, ал. 3 от Закона за здравословни и безопасни условия на труд във връзка с чл. 75, ал. 2 от Закона за насърчаване на заетостта Устройствен правилник на ИА „Г.“. В чл. 16 от УП са посочени дейностите, които се извършват в Дирекциите „ИТ“ като част от специализираната към ИА „Г.“ администрация, както и правомощията, които са възложени на техните директори. Контролен орган за това дали е спазено трудовото законодателство е инспекторът, който при и по повод изпълнение на служебните си задължения, има правомощия, установени в Кодекса на труда, в Закона за здравословни и безопасни условия на труд, в Закона за насърчаване на заетостта, Закона за държавния служител и в други нормативни актове /чл. 20, ал. 1 от УП/. При установяване на нарушение на законодателството инспекторът прилага принудителни административни мерки, определени в нормативните актове, по които Главната инспекция по труда осъществява контролна дейност, и/или издава постановление по чл. 405а от Кодекса на труда за обявяване съществуването на трудово правоотношение /чл. 20, ал. 4, т. 1 и т. 2 от УП/. В случая са ирелевантни обстоятелствата, коментирани от страните по делото, касаещи наложените принудителни административни мерки /ПАМ/. Редът, по който те се налагат, съответно оспорват, е предвиден с разпоредбите на чл. 404 и чл. 405 от КТ. С тях се цели да се предотвратят, преустановят или поправят вредните последици от нарушенията на трудовото законодателство, поради което и те се обособяват в три основни вида групи – за предотвратяване на нарушения на трудовото законодателство /превантивни, предотвратяващи нарушението/, за преустановяване на нарушенията на трудовото законодателство /преустановителни/, както и за отстраняване /поправяне, възстановяване/ на вредните последици от тях /възстановителни/. В случая издаването на постановление за обявяване съществуването на трудово правоотношение е различно от процедурата по налагане на ПАМ, регламентирана от законодателя чл. 404 и чл. 405 от КТ. На отделно основание чл. 405а, ал. 2 от КТ, макар и въз основа на фактическите установявания в хода на проверката, е обявено съществуването на процесното трудово правоотношение от главен инспектор инж. П. С.. Съдът приема, че не е налице предпоставката за отмяна на атакувания акт - липса на компетентност на контролен орган на Д „ИТ“ – [населено място], към ИА „Г.“, издал Постановлението за обявяване съществуване на трудово правоотношение между Н. Ц. Н., с адрес [населено място] пазар, [улица], изпълняващ длъжност „общ работник“ в земеделието, и работодателя [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], район „Л.“, [улица], ап. 1 и 2, представлявано от В. М. И., считано от 14.07.2014г., на основание чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 1 от АПК.

На второ място, съдът приема, че поради липсата на изрична разпоредба в КТ относно формата и съдържанието на постановлението, приложение следва да намери чл. 59 от АПК. Оспорваният ИАА съдържа реквизитите по чл. 59, ал. 2 от АПК, а именно: наименование на органа, който го е издал – главен инспектор към Д „ИТ“, ИА „Г.“; наименование на акта – постановление; адресат на акта – [фирма]; фактически и правни основания за издаването му; разпоредителна част, с която се обявява

съществуването на трудово правоотношение; пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва – пред съответния административен съд по седалище или постоянен адрес, в 14-дневен срок, което оспорване не спира изпълнението на акта; дата на издаване – 14.07.2014г.; подпис на лицето, издател на акта и участвал в извършваната на дружеството проверка, с означаване на заеманата от него длъжност – главен инспектор в Дирекция „Инспекция по труда“ – [населено място]. Въз основа на събраните и кредитирани доказателства се установява безспорно действително осъществилата се фактическа обстановка, съотносима към правните основания за издаване на акта относно съществуването на трудово правоотношение към датата на смъртта на Н. Ц. Н. /14.07.2014г./. В съответствие с ТР № 16/31.03.1975г. на ОСГК на Върховния съд и ТР № 4/22.04.2004г. по дело № ТР-4/2002г. О. на ВАС оспореният ИАА не подлежи на отмяна на основание чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 2 от АПК.

На трето място, съдът приема, че не са налице съществени нарушения на административнопроизводствените правила, предпоставка за отмяна на постановлението на основание чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 3 от АПК. Съгласно чл. 16 във връзка с чл. 18, т. 5 от УП контролната дейност на дирекциите „Инспекция по труда“ се реализира посредством планирано и непланирано инспектиране, последното и за установяване на причините за възникнали злополуки при и по повод извършване на работа. В случая няма спор, че на 14.07.2014г. е възникнала злополука, причинила смъртта на Н. Ц. Н. вследствие на прегазване с тракторно ремарке „РСД-4“ с № С 06920 при извършване заедно с общите работници А. А. В. и Г. Ю. А. на разтоварни работи на балирана люцерна, включително ръчно маневриране с празното ремарке, на разтоварна площадка в непосредствена близост до имот, находящ се в [населено място], [улица]. При провеждането на проверката са изискани декларации и обяснения от контролните органи, които в рамките на своята компетентност имат право да изискват от работодателя, съответно от органа по назначаването обяснения, сведения и представяне на всички необходими документи, книга и заверени копия от тях във връзка с упражняването на контрола, както и да се осведомяват пряко от работниците и служителите по всички въпроси във връзка с упражняването на контрола, както и да изискват от тях да декларират писмено факти и обстоятелства, свързани с осъществяването на трудовата дейност, съответно на дейността по изпълнение на държавната служба, включително и данни за заплащането на труда /чл. 402, ал. 1, т. 2 и т. 3 от КТ/. При изпълнение на функциите на контролните органи за установяване причините и обстоятелствата, при които е настъпила „трудова злополука“, работодателите и работещите са длъжни да съдействат /чл. 402, ал. 4 от КТ/. Правото на жалбоподателя [фирма] да получи защита още в хода на производството по установяване на нарушенията на трудовото законодателство и обявяване съществуването на трудово правоотношение не е нарушено, тъй като са получени обяснения от М. И. М. /баща на представляващия процесното дружество/ и адв. М. М. С. /представител на дружеството в хода на проверката/, като са предоставени и договор за дарение от 1.05.2014г. за безвъзмездно предоставяне реколтата от люцерната за стопанската 2013г.-2014г., заповед № 13000132/29.11.2013г. за забрана ползването на селскостопанската техника през стопанската 2013г.-2014г.: колесни трактори „МТЗ“ с рег. [рег.номер на МПС] и „Т-25А“ с № С 06919 и тракторно ремарке „РСД-4“ с № С 06920, заповеди за отпуск ведно с молби на А. А. В. /14.07.2014г.-15.07.2014г./ и Г. Ю. А.

/14.07.2014г.-15.07.2014г./, общи работници, присъствали на злополуката. Гарантираното от законодателя право на дружеството работодател да участва в административното производство не е нарушено при извършената от Д „ИТ“ проверка, в съответствие с правилата на чл. 34 и следващите от АПК и принципите истинност, равенство, достъпност, публичност и прозрачност /чл. 7, чл. 8 и чл. 12 от АПК/. Констатираната фактическа обстановка е възпроизведена в протокола от извършената проверка, чиято законосъобразност не е предмет на настоящото дело. Обективната истина съответства на изложеното от контролните органи и на крайния извод за обявяване съществуването на трудово правоотношение. [фирма], в качеството му на работодател по смисъла на § 1, т. 1 от ДР на КТ, не е възпрепятстван да разбере безпротиворечиво с кое точно поведение – действие и/или бездействие, не е изпълнил предвиденото му от закона задължение по чл. 1, ал. 2 от КТ, което обуславя извод за липсата на процесуални нарушения от категорията на съществените. Предоставянето на работна сила може да бъде уредено единствено като трудово правоотношение, за което по преписката не са представени доказателства. Съдът приема, с оглед на гореизложеното, че не е налице предпоставката за отмяна на атакувания ИАА по смисъла на чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 3 от АПК.

На четвърто място, съдът констатира, че не е налице незаконосъобразност на постановлението по смисъла на чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 4 от АПК – съответствие с материалноправните разпоредби на закона. Съгласно чл. 405а, ал. 2 във връзка с ал. 1 във връзка с чл. 1, ал. 2 от КТ когато се установи, че работната сила се предоставя без наличие на трудово правоотношение, последното се обявява с постановление, издадено от контролните органи на инспекцията по труда, и при смърт на работника или служителя, настъпила до установяване на нарушението на чл. 1, ал. 2 от КТ. В постановлението се определя началната дата на възникването на трудовото правоотношение. В случая настъпването на злополуката е около 13:00ч. по данни от протокола от извършената между 15:30ч. и 20:30ч. проверка на дата 14.07.2014г. Към този момент е и обявено съществуването на трудовото правоотношение.

При проверката е констатирано, че преди настъпването на смъртта, вследствие на прегазване с тракторно ремарке „РСД–4“ с № С 06920, Н. Ц. Н., заедно с общите работници А. А. В. и Г. Ю. А., извършвал разтоварване на балирана люцерна на разтоварна площадка в непосредствена близост до имот, находящ се в [населено място], [улица]. Б. люцерна е разтоварена за нуждите на животновъден обект със собственик М. И. М., баща на управителя на [фирма] В. М. И., като същата е натоварена на товарна площадка в нива с ЕКАТТЕ 55292–547–1–1 в землището на [населено място], собственост на жалбоподателя, и е транспортирана с колесния трактор „МТЗ“ с рег. [рег.номер на МПС] , управляван от А. И. Й.. При тези дейности е ползвано и друго ремарке, собственост на К. А. Б. от [населено място].

Съществуването на трудовото правоотношение може да се установи с всички доказателствени средства /чл. 405а, изр. последно от КТ/. Към преписката са приобщени дадените по реда на чл. 402, ал. 1, т. 2 и т. 3 от КТ обяснения и декларации, от които се обобщава следното:

М. М. С., пълномощник на [фирма], сочи на 21.07.2014г., че дружеството стопанисва земеделски земи за отглеждане на лозя, пшеница, слънчоглед и люцерна. Ползват се два колесни трактора и едно ремарке. На 14.07.2014г. с тази техника се извършват товаро-разтоварни работи на балирана от имот с № 55292-57-1-1 люцерна, която се транспортира до имот, находящ се в [населено място], [улица], където в близост

живее М. И. М.. Допълва, че лицето Н. Ц. Н. често е помагало в селскостопанската дейност при необходимост след есента на 2013г. В същия ден в разтоварването на люцерната са помагали А. А. В. и Г. Ю. А., а тракторът се управлявал от А. И. Й. по молба на М. М., у когото били ключовете.

А. А. В. в декларацията от 14.07.2014г. конкретизира, че е работил заедно с починалия Н. в земеделието, което развива като дейност [фирма], а в животновъдството - заедно с Г. А.. Описва настъпилата злополука и начина, по който са разтоварвали балите. Всяка сутрин трактористът А. И. Й. /А./ му казвал каква работа следва да свърши.

От декларацията на Г. А., работещ в дружеството от 11.12.2013г. като гледач на крави, се обобщава също: на 14.07.2014г. той заедно с А. А. В., Н. Н. и Д. Х. М. са разтоварвали бали от люцерна, след като са им казали да вършат тази дейност. Описва настъпилата злополука.

От декларацията на А. Й. също от 14.07.2014г. се установява, че той извършва земеделска работа, вкл. и работа по балирането на люцерна, от началото на 2014г., като на процесната дата заедно с Н. Ц. Н. и А. В. са извозвали „люцерна към бай М. на ул. П. в селото“. Описва настъпилата злополука, към който момент е карал и другото ремарке без наличието на шофьорска/тракторска книжка.

От декларацията на Д. Х. М. /14.07.2014г./ се установява, че заедно с Н. /починалия/ са разтоварвали люцерната при М. /3-4 ремаркета за деня/, след което я нареждали в плевнята. Описва настъпилата злополука.

М. Й. Н. декларира на 01.08.2014г., че работи за [фирма] от септември 2011г. в бившия битов комбинат на [населено място]. Съпругът ѝ, починалият Н. Н., е работил там, когато е „имало земеделска работа – прибиране на люцерна и в лозарската работа, а последните дни преди инцидента от 14.07.2014г., е пазил люцерната на [фирма]“, чистил, хранил кучетата, за които дейности е получавал възнаграждение.

На 14.07.2014г. М. И. М. обяснява, че отглежда 4 броя крави и 10 броя овце, като в земеделската дейност – прибиране на балите от люцерна, е участвало и починалото лице. Плащането за работата, вкл. и тази на Н. Н. и неговата съпруга, се извършва от неговия син.

С оглед гореизложените факти се установи безспорно предоставянето на работна сила от Н. Н. в полза на [фирма]“ без наличието на трудов договор. Съгласно чл. 61, ал. 1 и чл. 62, ал. 1 от КТ трудовият договор се сключва между работника или служителя и работодателя преди постъпването на работа в писмена форма. В тридневен срок от сключването на трудовия договор работодателят или упълномощено от него лице е длъжен да изпрати уведомление за това до съответната териториална дирекция на Националната агенция за приходите /чл. 62, ал. 3 от КТ/. При сключването на трудовия договор работодателят запознава работника или служителя с трудовите задължения, които произтичат от заеманата длъжност или изпълняваната работа. Работодателят няма право да допуска до работа работника или служителя, преди да му предостави документите - екземпляр от сключения трудов договор, подписан от двете страни, и копие от уведомлението по чл. 62, ал. 3 от КТ, заверено от териториалната дирекция на Националната агенция за приходите /чл. 63, ал. 2 във връзка с ал. 1 от КТ/. Изпълнението на задълженията по трудовия договор започва с постъпването на работника или служителя на работа, което се удостоверява писмено /чл. 63, ал. 4 от КТ/. По делото не са представени доказателства за сключването на трудов договор, както и за неговото регистриране в териториална дирекция на Националната агенция за приходите. Липсва писмено обективиране от работника към

кой момент е започнал да изпълнява задълженията си по предоставяне на работна сила в полза на [фирма]“. От друга страна, обясненията и декларациите, приложени към оспорваното постановление, обезпечават факта, че на 14.07.2014г. Н. Н. се е намирал на обект на дружеството, за да разтовари люцерна. Същият е изпълнявал и други възложени му задължения, за което е получавал и възнаграждение от В. М. И., в качеството му на собственик на [фирма] и син на М. И. М..

Съгласно чл. 66, ал. 1 от КТ „трудовият договор съдържа данни за страните и определя: мястото на работа; наименованието на длъжността и характера на работата; датата на сключването му и началото на неговото изпълнение; времетраенето на трудовия договор; размера на основния и удължения платен годишен отпуск и на допълнителните платени годишни отпуски; еднакъв срок на предизвестие и за двете страни при прекратяване на трудовия договор; основното и допълнителните трудови възнаграждения с постоянен характер, както и периодичността на тяхното изплащане; продължителността на работния ден или седмица“. По делото липсват доказателства за уговарянето на тези данни между страните, които безспорно са били в трудово правоотношение, макар и същото да не е било обективизирано писмено, каквито са изискванията на закона. Страни по това правоотношение са [фирма], който като юридическо лице, което самостоятелно наема работници или служители по трудово правоотношение, включително за извършване на надомна работа и работа от разстояние и за изпращане за изпълнение на работа в предприятие ползвател, има качеството работодател /§ 1, т. 1 от ДР на КТ/, и Н. Ц. Н., работник. Основните задължения при предоставянето на работна сила са разписани от законодателя в чл. 124 и следващите от КТ. „По трудовото правоотношение работникът или служителят е длъжен да изпълнява работата, за която се е уговорил, и да спазва установената трудова дисциплина, а работодателят - да осигури на работника или служителя условия за изпълнение на работата и да му плаща възнаграждение за извършената работа“. При преценката на събрания по делото доказателствен материал се установи, че работникът Н., при спазване на установената дисциплина, е полагал труд в полза на [фирма], който като работодател е осигурявал условия за изпълнение на работата и му е заплащал възнаграждение за нея. Въпреки това предоставената работна сила не е била гарантирана чрез сключен трудов договор, който да обективира възникналото между Н. Ц. Н. и [фирма] правоотношение.

За доказване съществуващите преди смъртта на работника правоотношения с дружеството жалбоподател са приложени граждански договори, в които страните са наименовани съответно „изпълнител“ и „възложител“ на определена работа/дейност. Чрез тях се удостоверява не само обвързаността между страните по обявеното трудово правоотношение, но и постоянството на тази взаимоотношения, на които законодателят е придал правен характер. В тях са посочени и изискуемите по чл. 66 от КТ реквизити. Приложени по делото са и сметки за изплатени суми, с които се доказва полученото от изпълнителя възнаграждение за работата, която е извършил в съответен период, както и данъкът, който е удържан при спазване изискванията на данъчното доказателство.

От граждански договор от 1.06.2011г. става видно, че страните [фирма] /възложител/ и Н. Ц. Н. /изпълнител/ са се уговорили: възложителят възлага, а изпълнителят приема да извърши товаро-разтоварни дейности в склада на фирмата, намиращ се в [населено място] пазар, област Ш., представляващ масивна постройка – 1400 кв.м., със срок до 30.06.2011г., и възнаграждение – 319 лева, платимо до 20 дни след приключване на

изпълнението. Уговорената сума за периода е изплатена на 22.07.2011г. след удържане на дължимия данък, за което Н. Н. е положил собственоръчно подписа си на сметка за изплатени суми от 8.07.2011г.

От граждански договор от 1.07.2011г. става видно, че страните [фирма] /възложител/ и Н. Ц. Н. /изпълнител/ са се уговорили: възложителят възлага, а изпълнителят приема да извърши товаро-разтоварни дейности в склада на фирмата, намиращ се в [населено място] пазар, област Ш., представляващ масивна постройка – 1400 кв.м., със срок до 31.07.2011г., и възнаграждение – 256 лева, платимо до 20 дни след приключване на изпълнението. Уговорената сума за периода е изплатена на 4.08.2011г. след удържане на дължимия данък, за което Н. Н. е положил собственоръчно подписа си на сметка за изплатени суми от същата дата.

От граждански договор от 1.08.2011г. става видно, че страните [фирма] /възложител/ и Н. Ц. Н. /изпълнител/ са се уговорили: възложителят възлага, а изпълнителят приема да извърши товаро-разтоварни дейности в склада на фирмата, намиращ се в [населено място] пазар, област Ш., представляващ масивна постройка – 1400 кв.м., със срок до 31.08.2011г., и възнаграждение – 240 лева, платимо до 20 дни след приключване на изпълнението. Уговорената сума за периода е изплатена на 7.09.2011г. след удържане на дължимия данък, за което Н. Н. е положил собственоръчно подписа си на сметка за изплатени суми от същата дата.

От граждански договор от 1.12.2011г. става видно, че страните [фирма] /възложител/ и Н. Ц. Н. /изпълнител/ са се уговорили: възложителят възлага, а изпълнителят приема да извърши товаро-разтоварни дейности в склада на фирмата, намиращ се в [населено място] пазар, област Ш., представляващ масивна постройка – 1400 кв.м., със срок до 31.12.2011г., и възнаграждение – 0,50 лева на тон, платимо до 20 дни след приключване на изпълнението. Уговорената сума за периода – 273 лева, е изплатена на 6.01.2012г. след удържане на дължимия данък /252,52 лева/, за което Н. Н. е положил собственоръчно подписа си на сметка за изплатени суми от същата дата.

От граждански договор от 1.01.2012г. става видно, че страните [фирма] /възложител/ и Н. Ц. Н. /изпълнител/ са се уговорили: възложителят възлага, а изпълнителят приема да извърши товаро-разтоварни дейности в склада на фирмата, намиращ се в [населено място] пазар, област Ш., представляващ масивна постройка – 1400 кв.м., със срок до 31.01.2012г., и възнаграждение – 0,50 лева на тон, платимо до 20 дни след приключване на изпълнението. Уговорената сума за периода – 65 лева, е изплатена на 6.02.2012г. след удържане на дължимия данък /60,12 лева/, за което Н. Н. е положил собственоръчно подписа си на сметка за изплатени суми от същата дата.

От граждански договор от 1.04.2012г. става видно, че страните [фирма] /възложител/ и Н. Ц. Н. /изпълнител/ са се уговорили: възложителят възлага, а изпълнителят приема да извърши товаро-разтоварни дейности в склада на фирмата, намиращ се в [населено място] пазар, област Ш., представляващ масивна постройка – 1400 кв.м., със срок до 31.04.2012г., и възнаграждение – 0,50 лева на тон, платимо до 20 дни след приключване на изпълнението. Уговорената сума за периода – 265 лева, е изплатена на 7.05.2012г. след удържане на дължимия данък /245,12 лева/, за което Н. Н. е положил собственоръчно подписа си на сметка за изплатени суми от същата дата.

От граждански договор от 1.07.2012г. става видно, че страните [фирма] /възложител/ и Н. Ц. Н. /изпълнител/ са се уговорили: възложителят възлага, а изпълнителят приема да извърши товаро-разтоварни дейности във връзка с балирането, транспортирането и зазимяването на 400 броя бали от слама, със срок до 31.07.2012г., и възнаграждение –

198 лева, платимо до 10 дни след приключване на изпълнението. Уговорената сума за периода е изплатена на 10.08.2012г. след удържане на дължимия данък, за което Н. Н. е положил собственоръчно подписа си на сметка за изплатени суми от същата дата. За удостоверяване на изпълнението е приложен приемо-предавателен протокол от 31.07.2012г.

От граждански договор от 1.11.2012г. става видно, че страните [фирма] /възложител/ и Н. Ц. Н. /изпълнител/ са се уговорили: възложителят възлага, а изпълнителят приема да извършва почистване и поддържане на сградата, в която се намира изнесен офис на дружеството – [община] пазар, [населено място], [улица], изразяващо се в почистване на твърди настилки, на вътрешносградни общи части и на гаражи, изнасяне на сметта, вътрешно и външно измиване на прозорци, абонаментна поддръжка на градини и зелени площи, снегочистиране и извозване, обработки срещу вредители и др., със срок до 31.12.2012г., и възнаграждение – 325 лева, платимо до 10 дни след приключване на изпълнението. Уговорената сума за периода е изплатена на 9.01.2013г. след удържане на дължимия данък, за което Н. Н. е положил собственоръчно подписа си на сметка за изплатени суми от същата дата. За удостоверяване на изпълнението е приложен приемо-предавателен протокол от 31.12.2012г.

От граждански договор от 20.08.2013г. става видно, че страните [фирма] /възложител/ и Н. Ц. Н. /изпълнител/ са се уговорили: възложителят възлага, а изпълнителят приема да бере грозде в наетите от дружеството трайни насаждения – лозя в землището на [населено място], [община] пазар, както и да извършва други дейности, свързани с добива на грозде за кампания 2013г. от горепосочените лозови насаждения, със срок до 30.10.2013г., и възнаграждение – 500 лева, платимо до 10 дни след приключване на изпълнението. Уговорената сума за периода е изплатена на 12.11.2013г. след удържане на дължимия данък, за което Н. Н. е положил собственоръчно подписа си на сметка за изплатени суми от същата дата. За удостоверяване на изпълнението е приложен приемо-предавателен протокол от 30.10.2013г.

Съдът приема като годно доказателствено средство описаните по-горе писмени доказателства, с които се удостоверява обективно, че лицето Н. Н. е изпълнявал възложени му от дружеството дейности на различни места на работа, сред които и офиса, находящ се в [община] пазар, [населено място], [улица]. Уговорени са длъжността, която заема Н., възнаграждението и срокът, в който следва да се изплати, мястото на работа, срокът, в който следва да бъде изпълнена възложената работа, приемане на изпълнението ѝ, прекратяването на така възникналото правоотношение. Няма спор, че Н. Н. е почиствал и поддържал сградата, в която се намира изнесен офис на дружеството – [община] пазар, [населено място], [улица], изразяващо се в почистване на твърди настилки, на вътрешносградни общи части и на гаражи, изнасяне на сметта, вътрешно и външно измиване на прозорци, абонаментна поддръжка на градини и зелени площи, снегочистиране и извозване, обработки срещу вредители и др., извършвал е товаро-разтоварни дейности във връзка с балирането, транспортирането и зазимяването на бали от слама и е приел да бере грозде в наетите от дружеството трайни насаждения – лозя в землището на [населено място], [община] пазар, както и да извършва други дейности, свързани с добива на грозде за кампания 2013г. За периода 1.06.2011г. до 30.10.2013г. се доказва категорично предоставянето на работна сила от Н. в полза на [фирма] по повод

изпълнението на различни задачи на обекти на дружеството. Това изпълнение няма инцидентен характер, не е еднократно, което означава продължителност и постоянство в правоотношенията между лицата, макар и обективирано под формата на граждански договор. От съдържанието на приложените документи се обуславя и крайният извод за полагането на труд в полза на [фирма] от починалото на 14.07.2014г. лице Н. при извършване на товаро-разтоварни дейности на люцерна в [населено място].

Въз основа на съдебни удостоверения, издадени на жалбоподателя, се установява, че лицето Н. Н. е хоспитализирано в болницата: от 10.03.2005г. до 14.03.2005г. – „Травматична ампутация на два и повече пръста на ръката /пълна/частична/“ с операция – „Шев на мускул или фасция на длан“, и от 3.01.2013г. до 4.01.2013г. – „Х. с обструкция на бъбрек и уретер, причинена от камъни“, която информация е получена от Управителя на болничното заведение. За починалото лице е направена справка от Председателя на Териториална експертна лекарска комисия, който заявява, че на лицето няма издавано експертно решение, нито в регионалната картотека се съхранява медицинско досие на Н., в което да се съдържа информация за определен процент намалена работоспособност. При това не се доказва твърденията на жалбоподателя, изразени чрез адв. С., сочещи липсата на правоотношения между страните, между които е обявено съществуването на трудово правоотношение. Няма данни лицето Н. да е било с намалена работоспособност или да е било лекувано в МБАЛ – [населено място] пазар, за да се приеме, че то действително не е могло да изпълнява възложената му работа по обективни причини – здравословни проблеми. Доколкото отрицателни факти не се доказват, в случая е проведено доказване на положителни такива – лечение и заболяване, за които ако бяха приложени достатъчно доказателства, би могло да се твърди основателно, че починалото лице към момента на злополуката е помагало доброволно на М. М. без наличието на договор, инцидентно /еднократно/, съответно – и без предпоставки за възникване на трудово правоотношение.

Изслушани са свидетелските показания на А. Ю. М. и К. А. Б., касаещи обстоятелствата каква работна сила е престирил Н. Н. в полза на [фирма], каква дейност е извършвало дружеството и с какво се е занимавал М. М.. А. М., запознат за инцидента с Н. от други хора в селото, уточнява следното: Н. е от [населено място] пазар, „не е работил в селото, доколкото знам“. В противоречие с това сочи, че Н. е помагал на семейството на М. – баща на собственика на дружеството, като е носел люцерна на „приятелски начала“. М. също бил включен в товаро-разтоварните дейности на люцерна, като съхранявал и ключовете от двора, стопанисван от [фирма]. В двора се намирала селскостопанска техника, собственост на дружеството или на бащата на управителя на [фирма] – М.. Дворът се охранявал от куче, което Н. също имал задължението да храни, макар не всеки ден, според свидетеля. Не е присъствал на злополуката и не може да каже дали Н. е участвал в превозването на люцерна от полето до селото.

К. А. Б., кмет на [населено място], уточнява, че не знае дали Н. е работил за [фирма], дали е работил в селото, какво и дали е работил въобще, нито какви са неговите взаимоотношения с М. М.. На инцидента не е присъствал, а е чул от трети лица. По въпроса за трактора – не знае чия собственост е, дали на К. 2001“ Е. или на М. М., баща на управителя В. И..

Съдът приема, че от разпита на двамата свидетели А. Ю. М. и К. А. Б. се установява,

че Н. Н. е идвал в селото, помагал е на М. М. и е стопанисвал двора, хранейки охраняващото го куче. Не се спори, че двете лица не са присъствали на злополуката, нито са били в правоотношения с [фирма] или с М. М.. А. Ю. М. и К. А. Б. са свидетели-неочевидци, не са формирали свои изводи чрез лични възприятия, а възпроизвеждат получена от трети лица информация. Показанията им се ценят ведно със събрания по делото доказателствен материал, поради което чрез тях не се опровергава обективирания в постановлението извод на Д „ИТ“ – обявяване съществуването на трудово правоотношение. С тях не се доказва безпротиворечиво факта на непрестиране на работна сила от Н. Н. в полза на [фирма], поради което и за осъществени се приемат предпоставките по чл. 1, ал. 2 от КТ.

Съдът не цени заповеди за отпуск ведно с молби на А. А. В. /14.07.2014г.-15.07.2014г./ и Г. Ю. А. /14.07.2014г.-15.07.2014г./ като годно доказателствено средство. В хода на проверката заповедите и молбите не са представени. Не са вписани и като приложени към протокола, обективиращ резултатите от проверката, нито към процесното постановление. От попълнените собственоръчно декларации на двамата общи работници се установява, че те са присъствали на злополуката и заедно с Н. Н. са участвали в разтоварването на люцерната. Тези факти те сочат в декларациите, изискани в хода на проверката на основание чл. 402, ал. 1, т. 3 от КТ, като са поставили подписали под лично написаното, дата, час - 17:50ч. и 17:30ч., място на деклариране. Под страх от наказателна отговорност са вписали трите си имена, ЕГН, постоянен адрес, длъжност, която заемат в предприятието. При това фактът, че двете лица са били в законоустановен отпуск на 14.07.2014г.-15.07.2014г. вкл., когато е и станал инцидентът, остава недоказан. В хода на производството се установи, че те също са били на работната площадка и са извършвали дейност по пренасяне на люцерна.

Не се приема и като годно доказателствено средство заповед № 13000132/29.11.2013г., с която се забранява ползването на селскостопанската техника през стопанската 2013г.-2014г.: колесни трактори „МТЗ“ с рег. [рег.номер на МПС] и „Т-25А“ с № С 06919 и тракторно ремарке „РСД-4“ с № С 06920, от работниците и служителите на дружеството. Разглеждайки го в съвкупност със събраните по делото доказателства, съдът установи, че през сочената стопанска година дружеството, чрез бащата на управителя, М. М. е ползвало селскостопанската техника. Подробно е описано това обстоятелство в декларациите и обясненията, приложени по делото и изискани в хода на проверката. В протокола от нея се конкретизира, че люцерната е транспортирана с колесен трактор „МТЗ“, рег. [рег.номер на МПС], с тракторно ремарке „РСД-4“, рег. № С 06920, от блок за земеделско стопанство 55292-547-1, с бенефициент [фирма] /карта, отпечатана от Държавен фонд земеделие – Разплащателна агенция към Министерство на земеделието и храните/. Същата е товарена за нуждите на животновъден обект, регистриран в [населено място], със собственик М. И. М. /баща на В. И. – управител на дружеството/. Жалбоподателят сочи, че селскостопанската техника не е ползвана от дружеството към датата, на която е настъпила смъртта на Н. Н.. Прилага договор за дарение от 1.05.2014г., с който [фирма] дарява безвъзмездно на М. И. М. реколтата от люцерната за стопанската 2013г.-2014г., получена от имот с № 55292-547-1, находящ се в землището на [населено място]. В т. 2 от договора е посочено, че дареният се задължава да организира косенето, балирането и транспортирането на дарената реколта за своя сметка. Срокът на договора е стопанската 2013г.-2014г. - времето от 1 октомври на

текущата година до 1 октомври на следващата година /§ 2, т. 3 от ДР на Закона за арендата в земеделието/. Предмет на сделката е реколтата от люцерна за стопанската 2013г.-2014г. – представляваща движима вещ. Дарението по своя характер е договор, с който дарителят отстъпва веднага и безвъзмездно нещо на дарения, който го приема /чл. 225, ал. 1 от Закона за задълженията и договорите – ЗЗД/. Дарението е формален договор, когато предмет на сделката са недвижими имоти или движими имуществва в конкретни случаи. За да породи своето действие, той следва да бъде сключен в определена форма – форма за действителност. В чл. 225, ал. 2 от ЗЗД е посочено, че дарението на движими имуществва трябва да стане в писмена форма с нотариално заверени подписи или чрез предаване /неформално, като реална сделка/. В случая се дарява реколтата от люцерна, която се произвежда през цялата стопанска година. Не се доказва, че тя вече е произведена и като такава се прехвърля от дружеството на М. М.. Напротив – дарява се реколтата, която евентуално ще бъде придобита, като отговорен за косенето, балирането и транспортирането е дареният. Следователно – предмет на сделката е имущество, което не е възникнало в патримониума на лицето бенефициент на имота. Не може да се твърди, че то ще възникне обективно в периода 2013г.-2014г. поради различни фактори – метеорологични условия, бедствия, човешка намеса. Люцерната /бобова култура/ дава няколко подраства за един вегетационен период, т.е. за периода 2013г.-2014г. може да израсте няколко пъти, което да наложи и нейното неколккратно косене, балиране и транспортиране. Последното, при отчитане на множество други фактори, е едно бъдещо несигурно събитие, а самата реколтата, доколкото няма данни да е била налична, окосена и балирана от името и за сметка на дружеството, е бъдещо имущество по отношение на дареното лице. Съгласно чл. 226, ал. 2 от ЗЗД „дарението, доколкото се отнася до бъдещо имущество, е нищожно“. От една страна, договорът не е сключен във формата, която се изисква - писмена с нотариално заверени подписи, а от друга, се отнася до бъдещо имущество, което не може да бъде предмет на сделка дарение. Ех lege такава сделка е нищожна и не поражда целените от страните правни последици. Въпреки че съдът не може да се произнася със силата на присъдено нещо относно действителността на договора за дарение, с оглед изложените по делото факти, приема за ирелевантно обстоятелството на прехвърляне в патримониума на М. М. на бъдеща реколтата от люцерна, произведена в имот с бенефициент [фирма]. Не са представени доказателства за отдаването под аренда или наем на имот с № 55292-547-1 в полза на бащата на управителя на [фирма]. Следователно се опроверга твърдението на жалбоподателя, че е предоставил добива на реколтата от люцерна на М. М. за стопанска 2013г.-2014г. и като е забранил ползването на собствената техника за същата тази година, не е обвързан в каквото и да е правоотношение с починалото при транспортиране и разтоварване на люцерната лице Н. Н..

На пето място, съгласно чл. 146, т. 5 от АПК оспорването на административните актове се осъществява и при несъответствие с целта на закона. В настоящия казус издаденото постановление е съотносимо към заложените в чл. 1, ал. 2 и ал. 3 от КТ цели - предоставянето на работна сила да е уредено само като трудово правоотношение, да се осигурят свободата и закрилата на труда, справедливи и достойни условия на труд, както и осъществяване на социален диалог между държавата, работниците, служителите, работодателите и техните организации за уреждане на трудовите и непосредствено свързаните с тях отношения. При установяване на нарушения на трудовото законодателство и за предотвратяване на

настъпилите от тях вредни последици, за да се защитят и правата на работника при предоставяне на работна сила, вкл. и тези, които са регламентирани от специалните закони, законодателят предвижда да бъде обявено съществуването на трудови правоотношения с нарочен акт по реда и условията на чл. 405а от КТ. В случая е настъпила злополука – смъртен случай на лицето, което предоставя работна сила в полза на [фирма]. При това е констатирано нарушение както на трудовото законодателство, така и на правилата за здравословни и безопасни условия на труд. Постановлението е издадено в съответствие с целите, заложи в чл. 1, ал. 2 и ал. 3 от КТ, поради което и не е налице основание за отмяната му по чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 5 от АПК.

По силата на служебното начало - чл. 9, ал. 3 и ал. 4 във връзка с чл. 171, ал. 4, предл. 2 от АПК, и с оглед на разпределената доказателствена тежест, са изяснени обуславящите изхода на спора въпроси, без да е поставена под съмнение истинността на правнозначими за законосъобразността на процесното постановление факти. Само при установена обективна истина съдът следва да прецени спазен ли е материалният закон за обявяване съществуването на трудовото правоотношение. В противен случай е застрашен от допускането на съществени процесуални нарушения, ограничаващи правото на защита на страните. Постановленията по чл. 405а, ал. 2 от КТ са властнически актове, с които се разпорежда принудителна промяна на правната същност на правоотношението, което прикрива истинското трудово правоотношение, и то се признава за такова. Привидната сделка и нейните последици следва да бъдат преодолені като нетърпими от установения правен ред. Законодателят е предвидил обявяване съществуването на трудовото правоотношение при смърт на лицето, което полага труд, което означава установяване на неговото наличие и доказването му, че съществува въпреки липсата на съглашение в писмена форма. В случая Н. е уговорил изпълнението на възложените му функции устно с дружеството работодател и доколкото е настъпила неговата смърт, за установяване на правоотношението се ползват всички доказателствени средства без изключение – писмени, гласни /свидетелски показания/, обясненията на страните и други. Целта е да се констатира извършеното нарушение на трудовото законодателство. Защита правата на работника не се осигурява поради настъпилата смърт на 14.07.2014г. Признава се единствено съществуването, но и прекратено към същата дата правоотношение, защото е било създадено за предоставяне на работна сила, макар и да не е определено от страните по него по смисъла на чл. 1, ал. 2 от КТ. В заключение съдът в настоящия му състав приема оспорения акт за законосъобразен - оспорваното постановление е издадено от компетентен орган, в установената форма, при спазване на административнопроизводствените правила, в съответствие с материалния закон и неговата цел.

С оглед изхода на спора, ответникът и заинтересованите страни имат право на разноси, но такива не са поискани, поради което съдът не дължи присъждането им.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София - град, Второ отделение, 40-и състав,

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] срещу Постановление от 14.07.2014г., издадено от главен инспектор при Дирекция „Инспекция по труда“-гр.Ш., с което на основание

чл.405а, ал.2 КТ е обявено съществуването на трудово правоотношение между Н. Ц. Н. и работодателя [фирма].

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му чрез Административен съд София-град пред Върховния административен съд.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 АПК.

Съдия: